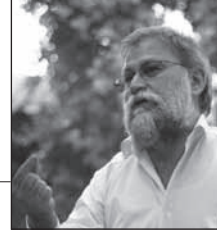

Matematik Dünyası'ndan

md@math.bilgi.edu.tr

Bir gün birinci sınıflara girdiğim bir dersten çıktım. Öğrenciler pek fena değillerdi doğrusu. Söylediklerimi dinliyor, not tutuyor, ilgileniyor, soru soruyor, üç aşağı beş yukarı bir öğrencinin yapması gereken her şeyi yapıyorlardı. Ama dersten umutsuz çıkmıştım. Çünkü dört yıl içinde o kadar çok şey öğrenmeleri gerekiyordu ki...

Sadece bilgi olsa neyse... Bilginin ötesinde bakış açısı, yaklaşım, tavır, düşünme biçimi, alışkanlıklar, refleksler, analiz teknikleri, soyutlama yeteneği, farklı konular arasındaki ilişkiler, bilgiyi özümseme ve daha neler neler... Bütün bunları nasıl ve ne zaman öğretecektim? Mümkün değil... Umutsuz vaka! Yazık çocuklara...

Bu olumsuz düşüncelere gark olmuş dalgın dalgın yürürken koridorda rastladığım bir meslektaşım,

- Hayrola, dedi, ne düşünüyorsun böyle?
- Ne kadar çok şey bildiğimi... dedim!

İkimiz de güldük.

Üniversitede öğrenciyken de, bir akademik yıl sonunda, yıl boyunca neler öğrendiğimi aklımdan şöyle bir geçirmiştim. O kadar çok şey öğrenmiştim ki... İnanamamıştım. Bir yıl içinde resmen beynim değişmişti. Başka bir kişiydim. Matematiği ve kendimi başka türlü algılıyordum artık. Bir yıl önceki kendimi cahil ve aptal buluyordum!

Süreç boyunca geçirdiğim değişikliklerin farkına varmamış, yıl sonunda kendimi sınava çekince anlamıştım.

Bu öğrendiklerimi bir başkasına bir yılda anlatabilir miyim sorusuna kendi kendime olumsuz yanıt verdiğimi anımsıyorum.

Gerçekten de öğrendiklerimi bana biri öğretmemişti. Ben kendim öğrenmiştim.

Bugün geriye baktığımda, matematikte ne biliyorsam kendi kendime öğrendiğimi görüyorum. Kimseden bir şey öğrenmedim. Öğrenmem de mümkün değildi. Öğrendiğim şeyler öğretilecek cinsten şeyler değildi. Beyinlerinin nasıl çalıştığını anlayamadığım belki bir iki dâhi hariç, sanırım bu dediğim her meslektaşım için geçerlidir.

Sebat eden öğrencilerin hepsi imkânsız başarılar ve kimi dört kimi altı yıl içinde belli bir matematiksel olgunluğa ulaşır.

Matematik işte böyle bir uğraş dalı. Başkasından bir şey öğrenilmiyor. Başkasından öğrenilecek şeyler yüzeysel olgulardan ibaret.

Başkası ancak yol gösterebilir, salık verebilir, problem, makale, kitap önerebilir. Ama gerisi kişiye kalmış.

Varsa yoksa biz yani!

Bu da saatlerce masa başında oturmak, uzun uzun düşünmek, yalnızlık ve acı demek.

Ve tabii ağaç yaşken eğilir. Bu dramatik beyin dönüşümü ancak belli yaşlarda mümkün.

Özetle, tek başına ve şimdi!

alim